

Lindsay, Gordon William
Corporal
North Shore (New Brunswick)
Regiment
Royal Canadian Infantry Corps
G51438

Elbridge Lloyd Lindsay (23 januari 1919) en Gordon William Lindsay (10 maart 1924) zijn broers geboren in Old Ridge, in de buurt van St. Stephen, Charlotte County, New Brunswick, Canada. Hun ouders, Arthur (Lloyd) Lindsay en Mina Pearl (Reynolds) zijn boeren. De jongens zijn twee van de zes kinderen en beiden hebben tijdens de Tweede Wereldoorlog gediend bij het North Shore (New Brunswick) Regiment. De overige broers en zussen zijn Vincent, Hazen, Pearl en Elizabeth. Vincent dient bij de marine. De familie is van afkomst Pruisisch, Iers en Schots en behoren tot de United Church.

De familie Lindsay voor hun huis in Old Ridge, rond 1939, het jaar waarin de oorlog wordt verklaard.

Vooran, v.l.n.r. Hazen, Mina, Vincent, Pearl, Elbridge, achteraan v.l.n.r. Gordon, Lloyd, Elizabeth.

De jongens werken op de boerderij van de familie en uit gegevens blijkt dat Gordon ook werkt als vrachtwagenchauffeur bij het Department of Agriculture (ministerie van landbouw) in Fredericton. Elbridge gaat in dienst bij het Canadese leger op 10 november 1942 en Gordon op 7 januari 1943.

Beide broers voltooien de basistraining in Camp No.70 in Fredericton. De broers zijn allebei zuinig. Zij geven een deel van hun soldij aan hun moeder en kopen Victory Bonds (obligaties van de Canadese overheid om de oorlogsuitgaven te bekostigen). Uit archieven blijkt dat ze worden overgebracht naar het Verenigd Koninkrijk in 1943 en worden geplaatst bij het North Shore (New Brunswick) Regiment. Het regiment brengt een groot gedeelte van het komende jaar door met intensieve fysieke training en het oefenen van landingen op het strand door heel Engeland en Schotland.

Gordon

Vincent

Elbridge

Op D-Day (6 juni 1944) landen Gordon en Elbridge met het North Shore (New Brunswick) Regiment in Normandië in de buurt van het dorp Saint Aubin-sur-Mer. Gordon met de B Company onder commando van Major Bob Forbes en Elbridge met de Support Company (ondersteuningscompagnie) onder commando van Captain Clint Gammon. De A en B Company zijn de eerste eenheden die aan land komen. Rond 08.00 uur gaan de deuren van hun landingsvaartuig open en de manschappen zwermen uit onder hevig vuur van de artillerie, mortieren en machinegeweren. Ze klauteren over barrières, mijnen en boobytraps en rennen naar de veilige plek die de zeedijk hen biedt.

Van de B Company zijn weinig slachtoffers gevallen tijdens hun bestorming van het strand. De meeste manschappen halen de dijk, maar

dan lopen ze vast en spoedig komt de D Company achter hen aan. Met behulp van explosieven en kniptangen banen ze zich een weg door het dorp. Ze worden nu de straten ingeloodst met het bevel om een strategisch punt met twee 75 mm kanonnen, 50 mm kanonnen, evenals mortieren en machinegeweren te vernietigen. Vanuit dit punt beschiet men het strand en de landingsvaartuigen. De posities van de kanonnen en enkele huizen zijn met elkaar verbonden via een netwerk van tunnels en de Duitsers kunnen zo gemakkelijk manschappen verplaatsen om een positie die aangevallen wordt te versterken. Om deze reden worden enkele posities veroverd en vervolgens weer verloren. Sluipschutters zijn dodelijk en met behulp van de tunnels of loopgraven verplaatsen zij zich naar de verschillende posities. Tanks vernietigen de twee 75 mm kanonnen, maar de uitschakeling van de overige bewapening verloopt langzaam. Om het laatste kanon uit te schakelen wordt er een gebouw gesloopt om zo een open schietterrein te creëren. Anti-tank wapens maken het karwei af en de sterke vijandelijke positie wordt het zwijgen opgelegd. Het oorlogsjournaal van die dag meldt dat tegen 11.15 uur Hitlers Atlanic Wall is verslagen, alle doelen van de compagnie zijn bereikt en dat het North Shore (New Brunswick) Regiment Saint Aubin onder controle heeft. Het regiment rukt nu drie kilometer naar het zuiden op en aan het eind van de dag hebben ze het dorp Tailleville veroverd. D-Day kost het North Shore (New Brunswick) Regiment 34 doden en 90 gewonden.

In de archieven staat dat een paar dagen later Gordon op medische gronden wordt geëvacueerd en naar het Verenigd Koninkrijk wordt gestuurd om te herstellen. Gedurende deze periode vecht zijn broer Elbridge met het North Shore (New Brunswick) Regiment in de dodelijke slag bij Carpique, waarbij volgens de gegevens uit het boek van historicus Will Bird er 70 manschappen in actie zijn gedood en er tijdens de zes dagen van 4 tot 9 juli 204 gewonden zijn. Tijdens de gevechten op 4 juli krijgt Private Elbridge Lindsay verwondingen aan zijn linkerschouder en -arm door granaatscherven. Hij wordt ook geëvacueerd naar Engeland en na behandeling teruggestuurd naar Canada op een hospitaalschip.

Op 25 augustus keert Gordon terug naar het regiment. In september krijgen de Canadezen de taak toegewezen om alle Duitse legereenheden in de Franse havens langs het Kanaal te verdrijven. Gordon wordt tot Lance Corporal bevorderd op 18 september 1944. In oktober vechten de Canadezen in de hevige, maandenlange strijd om de Schelde en verwijderen alle Duitse troepen uit het brede gebied van de monding van de Schelde. Hun succes stelt de geallieerden in staat om in november de enorme en broodnodige invoerhaven van Antwerpen te openen.

De winter wordt doorgebracht in de buurt van Nijmegen, Nederland, door het toevoegen en leveren van versterkingen ter voorbereiding op de invasie van Duitsland. Op 21 januari 1945 wordt Gordon bevorderd tot Corporal. Hij dient nog steeds bij de B Company met als pelotonscommandant Lieutenant Blake Oulton.

De Canadese aanval op Duitsland, bekend als Operatie Veritable, gaat van start op 8 februari 1945. Het First Canadian Army zal vanuit Nijmegen naar het zuidoosten trekken, de grens oversteken naar Duitsland en het Rijnland veroveren (Duits grondgebied ten zuiden van de Rijn).

Als onderdeel van de 3rd Division moet het North Shore (New Brunswick) Regiment de Nederlandse plaatsen Zandpol en Kekerdom veroveren en vasthouden. In het oorlogsjournaal van die dag staat dat de geallieerden ter voorbereiding op 7 februari de Duitse linies bombarderen om zo hun kracht te verminderen.

Op 8 februari, bij het aanbreken van de dag, opent de geallieerde artillerie het vuur, de aarde beeft en de grote slag voorwaarts is begonnen. De Duitsers blazen meteen gaten in de dijken die de uiterwaarden van de Rijn beschermen en het water stijgt al snel met ongeveer een meter per uur. De overstromingen houden de hele dag aan en verscheidene voertuigen voor het vervoer van troepen en jeeps moeten in de steek worden gelaten. De bekende Buffalos en DUKWs (beide amfibische voertuigen) worden nu de primaire wijze van vervoer.

Foto Imperial War Museum.

Door de overstromingen loopt de aanval vertraging op. Uiteindelijk, laat in de middag, gaat het regiment tot de aanval over, geleid door de A en B Company in Buffalos. De A Company staat onder leiding van Major Fred Moar en bij de B Company wordt het bevel gevoerd door Captain C. F. Richardson. De C en D Company volgen hen.

De aanval wordt ondersteund door Spitfires en Typhoons, uitgerust met raketten en machinegeweren, die de doelen van het regiment beschieten. Het land is vlak, met weinig gebouwen of bomen, maar het is nu bijna donker en de doelen zijn minder goed zichtbaar.

Als het regiment de dijk aan de westkant van Zandpol bereikt, is er geen plaats om zich te verbergen en de enige optie is het verlaten van de Buffalos en aan te vallen in het water wat nu tot aan de knieën staat. Om 19.05 uur meldt de B Company dat zij op boobytraps zijn gestuit en dat er vijf mannen zijn gedood. Om 19.30 uur zijn beide compagnies over de dijk en op de droge kant van Zandpol. De A Company heeft 60 gevangenen en de B Company heeft er 9. Om 20.55 uur meldt de B Company dat ze Zandpol heeft veroverd.

De Duitsers gaan in de tegenaanval maar het North Shore (New Brunswick) Regiment houdt stand. Aalmoezenier Hickey schrijft dat de verliezen van het regiment voor Zandpol tien doden en twaalf gewonden bedragen. Kekerdome wordt veroverd op 9 februari. Corporal Gordon William Lindsay wordt gedood in actie op 8 februari 1945. Hij is dan twintig jaar oud.

Hij wordt begraven in Nederland op de Canadese Oorlogsbegraafplaats Groesbeek, graf **I. F. 7**.

De oorlog eindigt in mei 1945 en weer thuis trouwt Elbridge met Doris Irene Corning op 18 december 1948. Gedurende deze periode heeft Elbridge behandelingen nodig voor zijn verwondingen en lijdt ook aan Post Traumatic Stress Disorder (Posttraumatisch Stress Syndroom). Hij krijgt vanwege zijn verwondingen een pensioen en door zuinig te leven kan hij dat geld gebruiken om een huis en grond te kopen voor zijn gezin. Hij werkt een aantal jaren voor het Department of Transport (ministerie van transport) en gaat in 1985 met pensioen. In 1987 keert Elbridge terug naar Europa, naar Carpiquet waar hij gewond is geraakt en woont de onthulling bij van een gedenkteken voor het North Shore (New Brunswick) Regiment. Elbridge Lloyd Lindsay overlijdt op 11 april 1993 en wordt begraven op de Old Ridge Cemetery in de buurt van zijn huis.

Voor hun dienst aan Canada, hebben zowel Gordon als Elbridge de volgende onderscheidingen ontvangen: 1939 – 1945 Star, France & Germany Star, War Medal 1939 – 1945, Defence Medal, Canadian Volunteer Service Medal & Clasp.

FACES TO GRAVES

Stichting Faces to Canadian
War Graves Groesbeek

Levensverhaal beschikbaar gesteld aan Faces To Graves, met dank aan Bruce Morton. (brucehmorton@gmail.com)

